

Arrest

nr. 50 872 van 8 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juli 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. MOREAU, die loco advocaat J. DE MAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 1 maart 2010 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan. Op 29 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 3 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart

van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 01.03.2010 door (R.M.) (...), van Oekraïense nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: betrokkene werkt zelf en kan daarom niet beschouwd worden als zijnde ten laste van de Belgische schoonzoon.

Betrokkene legt enkel een eigen verklaring voor als bewijs dat zij onvermogen is. Dit is niet onvoldoende bewijs."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.1. Daar beide middelen nauw met elkaar samenhangen zullen ze samen besproken worden.

2.1.2. De verzoekende partij stelt dat opdat een persoon in aanmerking zou kunnen komen voor een verblijfsmachtiging op basis van een gezinshereniging met een EU-burger, de volgende voorwaarden dienen vervuld te zijn: de ascendent moet zijn identiteit bewijzen, de ascendent dient zijn bloed- of aanverwantschap met een EU-burger te bewijzen en de ascendent moet bewijzen dat hij ten laste is van de EU-burger. De verzoekende partij meent dat ze in casu aan alle voorwaarden voldeed. Minstens voldeed zij aan deze voorwaarden op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag, met name 1 maart 2010. De verzoekende partij stelt dat ze ten laste diende te zijn in de maanden voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging om te voldoen aan de voorwaarden voorzien door artikel 40 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij, die wegens het ontbreken van een verblijfsmachtiging niet kon worden tewerkgesteld, was volledig ten laste van haar schoonzoon. Het is pas door het toekennen van de verblijfsmachtiging dat zij is kunnen beginnen werken. Voorts stelt de verzoekende partij dat volgens de rechtsleer een aanvrager beschouwd wordt als ten laste van de referentiepersoon als beiden ingeschreven staan op hetzelfde adres of als de te vervoegen persoon de huisvesting van de aanvrager financiert. De verzoekende partij stelt dat zij in casu bij haar dochter en schoonzoon inwoont.

De verzoekende partij stelt tot slot dat de bestreden beslissing niet duidelijk vermeldt wat de determinerende reden zijn waarop ze gegrond is, daar zij enerzijds stelt dat de verzoekende partij niet voldoende bewijst dat ze onvermogen is en anderzijds stelt dat de verzoekende partij zou werken waardoor ze niet beschouwd kan worden als ten laste van haar schoonzoon.

2.1.3. De verwerende partij wijst erop dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald een arbeidsovereenkomst van 5 maart 2010, blijkt dat de verzoekende partij op 8 maart 2010 beginnen werken is als hulp van huishoudelijke aard. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris merkt terecht op dat dit gegeven impliceert dat de verzoekende partij niet beschouwd kan worden als zijnde ten laste van haar schoonzoon. Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht is omkleed met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen. De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen omkleed is, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag vermeld zijn. Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verzoekende partij er niet in slaagt om aan te tonen dat zij ten laste is en was van haar Belgische schoonzoon.

2.1.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de

juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als een familielid van een burger van de Unie, daar ze niet beschouwd kan worden als ten laste van haar schoonzoon omdat ze zelf tewerkgesteld is en geen voldoende bewijzen van onvermogen voorlegt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt tevens nazicht van de aangevoerde schending van artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet in.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. (...)”

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de bloedverwant in de opgaande lijn van een Belgisch onderdaan, op voorwaarde dat deze bloedverwant ten laste is van deze onderdaan en zich bij hem voegt of hem begeleidt. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dient bijgevolg niet enkel de afstammingsband te verifiëren, hij dient ook na te gaan of de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht op basis van deze bepalingen beroept effectief ten laste is van de Belgische descendent.

Het determinerend motief van de bestreden beslissing is dat de verzoekende partij niet ten laste is van haar dochter en schoonzoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend. De vraag of een persoon ten laste is, vloeit voort uit een feitelijke situatie, die beoordeeld dient te worden door het bestuur.

Op 1 maart 2010 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan. Hierbij legt de verzoekende partij de huwelijksakte van haar dochter en haar Belgische

echtgenoot, de geboorteakte van haar dochter en haar reispas voor. De verzoekende partij wordt uitdrukkelijk verzocht om ten laatste op 31 mei 2010 de volgende documenten voor te leggen: *“attest van onvermogen + bewijzen geen eigendom, bewijzen van storting in het verleden, bewijs inkomsten gevestigde, bewijs dat men niet ten laste is van het OCMW, ziektekostenverzekering.”* Voor het nemen van de bestreden beslissing legt de verzoekende partij volgende documenten voor: arbeidsovereenkomst, schriftelijke verklaring dat ze noch in Oekraïne, noch in Oezbekistan roerende of onroerende goederen bezit, bewijs van storting, inkomsten P.G., aansluiting mutualiteit, verklaring OCMW en verklaring van de Oekraïense volkshuisvesting coöperatieve vennootschap.

In de bestreden beslissing wordt er terecht gesteld dat zelf geschreven verklaringen geen afdoende bewijs vormen. Hiermee toont de verzoekende partij niet aan dat ze onvermogen is in haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. De Raad wijst erop dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing uitdrukkelijk gevraagd heeft om een attest van onvermogen voor te leggen.

Voorts wijst de Raad erop dat het niet de feitelijke situatie is zoals die bestaat op het ogenblik van de aanvraag die het uitgangspunt vormt voor de beoordeling van de vraag een persoon voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, maar wel de reële situatie zoals die bestaat op het ogenblik dat de zaak door de administratie in beraad wordt genomen. De vraag of iemand voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dient beoordeeld te worden in het licht van de toestand op het ogenblik van de te nemen beslissing.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat dient nagegaan te worden of er sprake is van *“een situatie van reële afhankelijkheid”* van een burger van de Unie en of de familieleden van deze Unieburger *“gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien”* (cfr. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). Uit het administratief dossier, meer bepaald de arbeidsovereenkomst van 5 maart 2010, blijkt dat de verzoekende partij op 8 maart 2010 beginnen werken is. De arbeidsovereenkomst werd gesloten voor onbepaalde duur, de gemiddelde wekelijkse arbeidsduur bedraagt 21.50 uur en het brutoloon is vastgesteld op 10.80 euro per uur. De verzoekende partij beschikt in casu over een eigen inkomen. In casu is het bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelde dat verzoekster *“daarom niet beschouwd worden als zijnde ten laste van de Belgische schoonzoon.”* Dit motief is determinerend zodat de grieven gericht tegen het andere motief *“dit is niet onvoldoende bewijs”*, niet moet worden onderzocht. Het gegeven dat de verzoekende partij ingeschreven staat op hetzelfde adres als haar dochter toont op zich geen tenlasteneming aan.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens de Vreemdelingenwet. Aldus wordt geen miskenning van de materiële motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 40 bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.2. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aan.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Zoals hoger uiteengezet wordt de verblijfsmachtiging van verzoekster geweigerd omdat zij op heden werkt.

Op het moment van haar aanvraag tot gezinshereniging was dit echter nog niet het geval. Zij voldeed bijgevolg aan alle noodzakelijke voorwaarden.

Nu zij zich verder wenst te integreren in de maatschappij, en haar verantwoordelijkheid wenst op te nemen door mee te draaien op de legale arbeidsmarkt, wordt zij gestraft en wordt haar verblijfsmachtiging geweigerd.

Er weze daarenboven opgemerkt dat verzoekster thans een aantal uren per week werkt als poetsvrouw. Deze tewerkstelling stelt haar geenszins in staat om volledig onafhankelijk te zijn van verdere steun van haar schoonzoon en dochter.

Verzoekster een verder verblijf weigeren om deze redenen is dan ook kennelijk onredelijk en getuigt van een onzorgvuldigheid.”

2.2.2. De verwerende partij stelt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing alle voorliggende gegevens van het dossier in overweging dient te nemen en op basis daarvan een oordeel kan vellen. De verwerende partij vervolgt dat de wet aan de bevoegde minister – in casu staatssecretaris – een termijn toekent om te onderzoeken of een vreemdeling al dan niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Aan de vreemdeling wordt gedurende deze termijn de kans gegeven stukken voor te leggen om te staven dat hij aan de voorwaarden voldoet. Indien de tenlastename enkel zou beoordeeld mogen worden voorafgaand aan de aanvraag was het niet nodig geweest een wettelijke termijn te voorzien binnen dewelke de vreemdeling nog bijkomende stukken kan voorleggen, nu hij in voorkomend geval immers alle stukken zou kunnen voorleggen bij de aanvraag. De verwerende partij stelt dat indien het tegenovergestelde zou besloten worden, dit zou inhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris met een aantal gegevens uit het administratief dossier geen rekening zou mogen/ kunnen houden bij het nemen van de beslissing.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. In dit verband benadrukt de Raad dat het niet de feitelijke situatie is zoals die bestaat op het ogenblik van de aanvraag die het uitgangspunt vormt voor de beoordeling van de vraag of een persoon voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, maar wel de reële situatie zoals die bestaat op het ogenblik dat de zaak door de administratie in beraad wordt genomen. De vraag of iemand voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dient beoordeeld te worden in het licht van de toestand op het ogenblik van de te nemen beslissing. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat dient nagegaan te worden of er sprake is van *“een situatie van reële afhankelijkheid”* van een burger van de Unie en of de familieleden van deze Unieburger *“gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien”* (cfr. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia).

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende middelen, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het derde middel is ongegrond.

2.3. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

2.3.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Dat overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Dat het weigeren van een visum tot gezinshereniging op basis van de motivering dat verzoekster thans zou werken en bij gevolg niet meer ten laste zou zijn van haar schoonzoon (de EU burger) een schending uitmaakt van het gezinsleven van verzoekster.

Thans maakt zij nog steeds deel uit van het gezin van haar dochter.

Het ontzeggen aan verzoekster van de mogelijkheid om met haar gezin verder te leven omwille van het feit dat zij thans zou werken, maakt op zich al een schending van artikel 8 E.V.R.M.”

2.3.2. De verwerende partij wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij geenszins aantoonde op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 EVRM zou schenden. Het loutere feit dat verscheidene familieleden van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied zouden wonen, betekent niet dat de eventuele tijdelijke verwijdering van de verzoekende partij ipso facto een schending zou uitmaken van haar recht op privé- en gezinsleven. Volgens de verwerende partij slaagt de verzoekende partij er niet in te staven dat er hoegenaamd sprake zou zijn van een schending van haar privé- en gezinsleven. De verwerende partij stelt ook dat uit artikel 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren om te wonen bij een persoon die op het grondgebied mag verblijven. De verwerende partij stelt dat het haar toegelaten is wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Daarenboven stelt artikel 8 EVRM de verzoekende partij niet vrij van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen. Een tijdelijke verwijdering om reden dat zij niet in het bezit is van die documenten is dan ook geenszins strijdig met dit verdragsartikel.

2.3.3. Wat de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten en geen verwijderingsmaatregel bevat.

Derhalve kan het onderdeel dat de schending van artikel 8 EVRM beoogt niet dienstig aangevoerd worden (RvS 25 maart 2004, nr. 129 737; RvS 18 juni 2002, nr. 107 971; RvS 4 juli 2002, nr. 108 866).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM niet kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. De verzoekende partij is onderworpen aan de artikelen 40 e.v. van de Vreemdelingenwet en diende aldus aan te tonen dat zij voldoet aan de hierin vervatte voorwaarden. Voorts merkt de Raad op dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van de openbare orde. De gemachtigde van de staatssecretaris streeft met de bestreden beslissing dan ook een van de in artikel 8 van het EVRM opgesomde doelen na. De verzoekende partij laat verder na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de immigratiewetgeving een onevenredige inmenging in haar privaat en familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139 107).

2.4. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere middelen aan, ook niet in de repliek-memorie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN